

Sygn. akt I NKRS 26/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 czerwca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Wiak (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Paweł Księżak

SSN Mirosław Sadowski

w sprawie z odwołań A. G., E. S. i K. K.
od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] z 13 października 2021 r.
w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na siedem
stanowisk sędziego Sądu Najwyższego w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych,
ogłoszonych w Monitorze Polskim z 2021 r., poz. 392,
z udziałem J. C., R. D., K. G., P. K., R. S., A. Ż. i R. Ż.
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 21 czerwca 2022 r.,

- 1. uchyla zaskarżoną uchwałę w punkcie 1 w stosunku do J. C., K. G., P. K., A. Ż.;**
- 2. uchyla zaskarżoną uchwałę w punkcie 2 w stosunku do A. G., E. S. i K. K.;**
- 3. w pozostałym zakresie oddala odwołania.**

UZASADNIENIE

Krajowa Rada Sądownictwa (dalej: KRS lub Rada) uchwałą nr [...] z 13 października 2021 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na siedem stanowisk sędziego Sądu Najwyższego w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, ogłoszonych w Monitorze Polskim z 2021 r. poz. 392, przedstawiła Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosek o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych: J. C., R. D., K. G., P. K., R. S., A. Ż. i R. Ż.. Jednocześnie Rada nie przedstawiła Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych: K. B., A. G., K. K. oraz E. S..

W uzasadnieniu powyższej uchwały wskazano, że zespół opiniujący KRS uwzględniając w szczególności informacje o doświadczeniu zawodowym i dorobku naukowym kandydatów, a także ich wiedzę merytoryczną i predyspozycje osobowościowe do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego, przyjął bezwzględną większością głosów stanowisko o rekomendowaniu Radzie siedmiu kandydatów na siedem wolnych stanowisk sędziego w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego i opracował następującą listę rekomendowanych kandydatów: R. D. na pierwszym miejscu, A. G. i R. S. na drugim miejscu, a J. C., K. B., E. S. oraz A. Ż. na trzecim miejscu. Zaznaczono przy tym, że zespół KRS kierował się dyspozycją art. 35 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (t.j. Dz.U. 2021, poz. 269, dalej: u.KRS), zgodnie z którym, jeżeli na stanowisko sędziowskie zgłosił się więcej niż jeden kandydat, zespół opracowuje listę rekomendowanych kandydatów, przy ustalaniu kolejności na liście kierując się przede wszystkim oceną ich kwalifikacji, a ponadto uwzględniając doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia.

Rada podzieliła jedynie częściowo stanowisko zespołu i kierując się kryteriami, wymienionymi w art. 35 ust. 2 u.KRS, w tym: doświadczeniem zawodowym, dorobkiem naukowym, opiniami, rekomendacjami, publikacjami, dokonała wyboru J. C., R. D., K. G., P. K., R. S., A. Ż. i R. Ż..

W dalszej części uzasadnienia wskazano, że przy podejmowaniu decyzji Rada kierowała się poziomem wiedzy prawniczej kandydatów, ich kwalifikacjami merytorycznymi i doświadczeniem zawodowym. Rekomendowani kandydaci, w ocenie KRS, w najwyższym stopniu spełniają formalne przesłanki powołania na urząd sędziego w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego.

Uszczegóławiając swoje stanowisko, Rada podniosła, że:

1. J. C. z powodzeniem łączy szeroko prowadzoną działalność naukowo-dydaktyczną z pracą w strukturach jednostek samorządu terytorialnego, wykazując się przy tym doświadczeniem w stosowaniu przepisów prawa i wysokim poziomem wiedzy prawniczej; posiada również stopień naukowy doktora habilitowanego nauk prawnych;

2. R. D. wyróżnia się bardzo wysokim poziomem wiedzy z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych, czego dowodzi przebieg jego dotychczasowej pracy orzeczniczej, obejmującej orzekanie w sądach różnych szczebli, w tym w pionie pracy i ubezpieczeń społecznych, jak również sprawowanie funkcji administracyjnych w strukturach wymiaru sprawiedliwości; ukończył również szereg studiów podyplomowych;

3. K. G. posiada zróżnicowane doświadczenie zawodowe, obejmujące pracę na stanowisku sędziego sądu rejonowego, wykonywanie zawodu radcy prawnego oraz działalność z zakresu administracji rządowej w województwie; wyróżnia się przy tym wysokim poziomem wiedzy prawniczej, co znajduje odzwierciedlenie w uzyskanym przez niego stopniu naukowym doktora nauk prawnych oraz dyplomie ukończenia studiów *Master of Business Administration*;

4. P. K. od lat wykonuje zawód adwokata, prowadząc indywidualną kancelarię adwokacką; specjalizuje się w sprawach z zakresu prawa pracy i prawa medialnego; wyróżnia się wysokim poziomem wiedzy prawniczej;

5. R. S. prowadzi bogatą i różnorodną działalność naukowo-dydaktyczną, wyróżniając się wysokim poziomem wiedzy prawniczej; legitymuje się tytułem profesora; posiada imponujący dorobek naukowy oraz doświadczenie dydaktyczne; był wielokrotnie nagradzany za swoje osiągnięcia naukowe;

6. A. Ź. z powodzeniem łączy działalność naukową i dydaktyczną z zatrudnieniem na stanowiskach związanych ze stosowaniem przepisów z zakresu

prawa pracy i wyróżnia się wysokim poziomem wiedzy prawniczej w tej dziedzinie; stale podnosi poziom swojej wiedzy prawniczej przez udział w różnorodnych formach doskonalenia zawodowego; posiada stopień naukowy doktora nauk prawnych, a ponadto „tytuł naukowy doktora nauk prawa administracyjnego i postępowania administracyjnego, co jest równoważne z uzyskaniem stopnia naukowego doktora habilitowanego w Polsce”;

7. R. Ż. posiada wieloletnie doświadczenie w orzekaniu w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych w sądach różnego szczebla, pełni również funkcję administracyjną w wymiarze sprawiedliwości; ustawicznie rozwija i doskonali swoją wiedzę prawniczą przez udział w szeregu szkoleniach i studiach podyplomowych.

Odnośnie do nierekomendowanych kandydatów, Rada wskazała natomiast, że:

1. A. G. skupia się przede wszystkim (o czym świadczy tematyka jej rozpraw doktorskiej i habilitacyjnej) na zagadnieniach z zakresu prawa cywilnego, natomiast przebieg jej kariery zawodowej sugeruje ubieganie się o pełnienie urzędu na stanowisku sędziego w Naczelnym Sądzie Administracyjnym;

2. E. S. nie prowadzi działalności naukowej; co więcej, przez znaczną część jej kariery sędziowskiej orzekała w ograniczonym zakresie, pełniąc inne funkcje publiczne;

3. K. B. nie posiada doświadczenia w orzekaniu w sądach różnego szczebla (a od 2018 r. nie pełni obowiązków orzeczniczych) i pomimo uzyskania stopnia naukowego doktora nauk prawnych, nie prowadzi wyróżniającej działalności naukowej ani dydaktycznej;

4. K. K. nie legitymuje się ani różnorodnym doświadczeniem zawodowym (nie posiada doświadczenia w orzekaniu w sądach różnego szczebla), ani nie wyróżnia się poziomem wiedzy prawniczej (nie uzyskała stopnia naukowego w zakresie nauk prawnych, nie prowadzi także działalności naukowej lub dydaktycznej).

Odwołania od powyższej uchwały KRS wniosły: A. G., E. S. oraz K. K..

W piśmie z 9 grudnia 2021 r. A. G. zaskarżyła uchwałę w zakresie punktu 1 – w całości oraz w zakresie punktu 2 – w części (w zakresie, jakim jej kandydatura

nie została przedstawiona Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej)). Odwołująca się podniosła zarzuty obrazy przepisów prawa procesowego, tj.:

1. art. 41 u.KRS, poprzez brak umorzenia postępowania i przedstawienie Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej J. C. na stanowisko sędziego Sądu Najwyższego, mimo że uchwałę o przedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej tego samego kandydata, KRS podjęła 23 września 2021 r. (konkurs ogłoszony w Monitorze Polskim 2021 r. poz. 132), wnioskując o powołanie go na stanowisko sędziego w innym sądzie (Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Ł.). W konsekwencji Rada podjęła ponowną uchwałę, a zatem „ponownie orzekła” w sprawie „osądzonej” (a co najmniej w sprawie „w toku”), naruszając zasadę *ne bis in idem*, co skutkuje nieważnością uchwały z 13 października 2021 r. nr [...] o przedstawieniu tego samego kandydata na stanowisko w kolejnym sądzie (Sądzie Najwyższym). Uprzednie podjęcie uchwały o przedstawieniu tego kandydata do powołania na stanowisko sędziowskie w WSA w Ł. spowodowało niedopuszczalność (a co najmniej zbędność) orzekania, określoną w art. 41 u.KRS zobowiązującą KRS do umorzenia postępowania co do niego. W sprawie doszło zatem do nieważności postępowania zakończonego wydaniem zaskarżonej uchwały co do J. C..

2. art. 33 ust. 1 w zw. z art. 35 ust. 1 i 2 u.KRS w zw. z art. 30 § 2 i § 1 pkt 8 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (t.j. Dz.U. 2021, poz. 1904, dalej: u.SN), przez uznanie za spełniającą wymagania formalne kandydaturę A. Ż. w sytuacji, gdy kandydatka ta nie spełnia wymagań formalnych określonych w art. 30 § 2 i § 1 pkt 8 u.SN, gdyż nie posiada stopnia naukowego profesora ani doktora habilitowanego nauk prawnych (art. 30 § 2 u.SN), nie dotyczy więc jej zwolnienie z obowiązku wykazania 10-letniego stażu pracy na stanowisku określonym w art.30 § 2 i § 1 pkt 8 u.SN. Kandydatka ta posiada roczny staż w wykonywaniu zawodu radcy prawnego, gdyż została wpisana na listę radców prawnych uchwałą OIRP w L. 31 sierpnia 2020 r. W sprawie doszło zatem do nieważności postępowania zakończonego wydaniem zaskarżonej uchwały co do A. Ż..

3. art. 42 ust. 1 u.KRS, przez sporządzenie uzasadnienia uchwały w sposób niekompletny, niewyjaśniający istoty decyzji Rady, a tym samym uniemożliwiający weryfikację prawidłowości podjętego przez Radę rozstrzygnięcia.

4. art. 33 ust. 1 w zw. z art. 35 ust. 1 i 2 u.KRS, przez dokonanie oceny kandydatury odwołującej się i kandydatów przedstawionych z wnioskiem o powołanie, bez dochowania obowiązku wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy i bez wnikliwego zbadania materiałów sprawy udostępnionych KRS, a przy tym z pominięciem rzetelnej oceny kwalifikacji odwołującej się i uczestników, przy pominięciu przesłanek wynikających z brzmienia art. 35 ust. 2 u.KRS.

W zakresie obrazu przepisów prawa materialnego, odwołująca się zarzuciła naruszenie przepisów:

1. art. 30 § 1 pkt 6 u.SN, poprzez bezpodstawne i gołosłowne przyjęcie przez Radę, że odwołująca się nie wyróżnia się wysokim poziomem wiedzy, tj. w stopniu nieprzewyższającym kwalifikacji osób wskazanych w punkcie 1 uchwały, przez co nie spełnia kryteriów wyboru w stopniu uzasadniającym powołanie jej do pełnienia urzędu sędziego Sądu Najwyższego.

2. art. 2, art. 32 ust. 1 i 2 oraz art. 60 Konstytucji RP, poprzez błędną wykładnię tych przepisów, a w rezultacie ich niewłaściwe zastosowanie, to jest brak dokonania oceny wszystkich kandydatów na podstawie jednolitych i przejrzystych kryteriów, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, równego traktowania oraz demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, w wyniku czego Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej przedstawiono wnioski o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego osób, wskazanych w punkcie 1 uchwały, a nie odwołującą się.

A. G. wniosła o uchylenie uchwały w punkcie 1 (w całości) oraz w punkcie 2 (w części jej dotyczącej) oraz o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania KRS.

E. S. pismem z 27 grudnia 2021 r. zaskarżyła powyższą uchwałę KRS w punkcie 1 – w całości oraz w punkcie 2 – w zakresie, w jakim Rada postanowiła nie przedstawić jej kandydatury z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu sędziego Sądu Najwyższego w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych.

Odwołująca się postawiła zarzuty naruszenia przepisów prawa procesowego, tj.:

1. art. 41 u.KRS, przez brak umorzenia postępowania w sprawie przedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej w zakresie wniosku o powołanie J. C., skutkującą nieważnością postępowania, pomimo że KRS na posiedzeniu 23 września 2021 r. podjęła uchwałę w stosunku do tego kandydata, wnioskując o jego powołanie do pełnienia urzędu w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Ł.;

2. art. 33 ust. 1 u.KRS w zw. z art. 35 ust. 1 i 2 pkt 1 u.KRS w zw. z art. 30 § 1 u.SN, przez dokonanie oceny kandydatury odwołującej się bez dochowania obowiązku wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy i bez wnikliwego zbadania materiałów sprawy udostępnionych Radzie oraz dokonanie tej oceny w sposób dowolny, sprzecznie ze zgromadzonym materiałem, z pominięciem rzetelnej oceny kwalifikacji odwołującej się przy jednoczesnej powierzchownej ocenie konkurujących z nią kandydatów, z przekroczeniem granic swobodnej oceny udostępnionych Radzie materiałów;

3. art. 33 ust. 1 u.KRS w zw. z art. 35 ust. 1 i 2 pkt 1 u.KRS oraz w zw. z art. 30 § 1 u.SN, przez brak rozpatrzenia zgłoszonych kandydatur przy zastosowaniu jasnych, jednoznacznie określonych i jednakowych kryteriów oceny wszystkich osób uczestniczących w konkursie;

4. art. 33 ust. 1 u.KRS w zw. z art. 35 ust. 1 i 2 pkt 1 u.KRS, przez brak porównania i omówienia ocenianych kandydatur na podstawie jednolitych i jednoznacznie określonych kryteriów oceny na podstawie art. 30 § 1 u.SN oraz ustawy z 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa w odniesieniu do wszystkich osób uczestniczących w postępowaniu konkursowym, przy niezastosowaniu części ustawowych kryteriów oceny kandydatur.

W zakresie obrazu przepisów prawa materialnego, odwołująca wskazała na naruszenie:

1. art. 2, art. 32 ust. 1 i 2 oraz art. 60 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, przez błędną wykładnię tych przepisów skutkującą niewłaściwym ich zastosowaniem i brak dokonania przed podjęciem uchwały na posiedzeniu plenarnym KRS, oceny kandydatów na podstawie przejrzystych, jednolitych i

jednoznacznie zdefiniowanych kryteriów, które odpowiadałyby zasadzie równego dostępu do służby publicznej, zasadzie równego traktowania oraz zasadzie demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej;

2. art. 30 § 1 pkt 6 u.SN, przez bezpodstawne i nieuzasadnione przyjęcie przez Radę, że odwołująca się nie wyróżnia się wysokim poziomem wiedzy, tj. w stopniu nieprzewyższającym kwalifikacji osób, wskazanych w punkcie 1 uchwały, przez co nie spełnia kryteriów wyboru w stopniu uzasadniającym przedstawienie jej kandydatury z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu sędziego Sądu Najwyższego.

Odwołująca się wniosła o uchylenie uchwały w zaskarżonej części, ewentualnie o uchylenie uchwały w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Radzie.

Pełnomocnik K. K. pismem z 2 grudnia 2021 r. zaskarżył wskazaną uchwałę KRS w części, tj. w zakresie punktu 1 – w całości oraz w zakresie punktu 2 – w części, w jakiej KRS postanowiła nie przedstawiać wniosku o powołanie tej odwołującej się do pełnienia urzędu sędziego Sądu Najwyższego w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych.

W odwołaniu zarzucono naruszenie przepisów prawa procesowego, tj.:

1. art. 41 u.KRS w zw. z art. 3 ust. 1 pkt 1 i 2, art. 37 ust. 1 u.KRS. w zw. z art. 31 § 1-3 i art. 112a u.SN, przez błędne przyjęcie, że w następstwie obwieszczenia Prezydenta RP o wolnych stanowiskach sędziego w Sądzie Najwyższym (Monitor Polski z 2021 r., poz. 392) doszło do skutecznego wszczęcia postępowania w niniejszej sprawie, co skutkowało przeprowadzeniem przez Radę tego postępowania oraz podjęciem w nim merytorycznej uchwały, gdy tymczasem obwieszczenie – z uwagi na brak kontrasygnaty Prezesa Rady Ministrów przewidzianej w art. 144 ust. 2 Konstytucji RP – było nieważne, wobec czego nie mogło dojść do skutecznego wszczęcia postępowania przed Radą w niniejszej sprawie, co powinno skutkować umorzeniem tego postępowania, nie zaś wydaniem merytorycznego rozstrzygnięcia.

2. art. 21 ust. 1 i 2 u.KRS, art. 31 ust. 1 u.KRS oraz art. 34 ust. 1-3 u.KRS w zw. z § 12 ust. 1 i 2-4 oraz § 19 ust. 1-8 załącznika do uchwały nr

158/2019 KRS z 24 stycznia 2019 r. w sprawie Regulaminu Rady, poprzez błędne przyjęcie, że doszło do skutecznego przyjęcia stanowisk zespołów oraz podjęcia uchwały, gdy tymczasem Rada (a w ślad za tym zespoły) nie była należycie obsadzoną, wobec nieskutecznego powołania części sędziowskiej Rady, tj. powołania w sposób sprzeczny z Konstytucją RP, w konsekwencji czego sędziowska część Rady nie była uprawniona do uczestniczenia w postępowaniu w niniejszej sprawie, w tym w opiniowaniu i rekomendowaniu kandydatów (w ramach zespołów), głosowaniach i w efekcie w podejmowaniu uchwały.

3. art. 33 ust. 1 u.KRS w zw. z art. 35 ust. 1-3 u.KRS w zw. z § 19 ust. 1-11 Regulaminu KRS, przez:

1. dokonanie oceny kandydatury odwołującej się bez dochowania obowiązku wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy i bez wnikliwego zbadania materiałów sprawy udostępnionych Radzie oraz dokonanie tej oceny w sposób sprzeczny z prawem, dowolny oraz sprzecznie ze zgromadzonym materiałem, z pominięciem rzetelnej oceny kwalifikacji odwołującej się i konkurujących z nią kandydatów, z przekroczeniem granic swobodnej oceny materiałów, co skutkowało przedstawieniem w uchwale Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych J. C., R. D., K. G., P. K., R. S., A. Ż. i R. Ż., a nie odwołującej się;

2. brak określenia i rozpatrzenia zgłoszonych kandydatur w oparciu o jasne i jednakowe dla wszystkich osób uczestniczących w konkursie kryteria oceny, co skutkowało przedstawieniem w uchwale Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosków o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych innych uczestników niż odwołująca się;

3. tendencyjne i wybiórcze uwypuklenie wyłącznie tych cech i okoliczności, które świadczyły na korzyść wybranych przez Radę kandydatów, w szczególności przywiązanie niewspółmiernej wagi, z przekroczeniem granic swobodnej oceny kandydatów, do posiadania stopnia doktora habilitowanego, co może świadczyć o celowym, z góry powziętym

zamiarze wyboru określonych kandydatów, oraz dowodzi znacznego przekroczenia granic swobodnej oceny kandydatów;

4. wybiórcze pominięcie w ocenie kandydatury odwołującej się kryterium doświadczenia orzeczniczego, przy jednoczesnym uwzględnieniu tego kryterium w ocenie części rekomendowanych kandydatur, co samo w sobie stanowi przekroczenie granic swobodnej oceny kandydatów.

W zakresie obrazu przepisów prawa materialnego odwołująca się zarzuciła naruszenie:

1. art. 144 ust. 1-3 Konstytucji RP w zw. z art. 31 § 1-3 i art. 112a u.SN w zw. z art. ust. 1 pkt 1 i 2 u.KRS, przez ich błędną wykładnię wyrażającą się w przyjęciu, że Obwieszczenie nie wymagało do swej ważności kontrasygnaty Prezesa Rady Ministrów, podczas gdy po dokonaniu prawidłowej wykładni, jasne jest, że nie doszło w ogóle do skutecznego wszczęcia postępowania w niniejszej sprawie, które pozwalałoby Radzie na realizację jej kompetencji wynikających z art. 3 ust. 1 pkt 1 i 2 u.KRS do podjęcia merytorycznej uchwały przewidzianej w art. 37 ust. u.KRS;

2. art. 187 ust. 1 pkt 2 i ust. 3, art. 173, art. 10 i art. 186 Konstytucji RP w zw. z art. 9a ust. 1-3, art. 11 d ust. 1-5, art. 21 ust. 1 i 2, art. 33 ust. 1, art. 34 ust. 1 i art. 37 ust. 1 u.KRS w zw. z § 12 ust. 1 i 3-6 oraz § 19 ust. 1-8 Regulaminu KRS, poprzez błędną wykładnię tych przepisów, a w rezultacie ich niewłaściwe zastosowanie, tj. wydanie zaskarżonej uchwały przez Radę, która była nienależycie obsadzona, wobec nieskutecznego powołania części sędziowskiej Rady, tj. powołania w sposób sprzeczny z Konstytucją RP oraz wyżej wskazanymi przepisami ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa, w konsekwencji czego sędziowska część Rady nie była uprawniona do uczestniczenia w postępowaniu w niniejszej sprawie, w tym w opiniowaniu i rekomendowaniu kandydatów (w ramach zespołów), głosowaniach i w efekcie w podejmowaniu uchwały;

3. art. 2, art. 32 ust. 1 i 2 oraz art. 60 Konstytucji RP, przez błędną wykładnię tych przepisów, a w rezultacie ich niewłaściwe zastosowanie, tj. brak dokonania oceny kandydatów na podstawie przejrzystych kryteriów awansu, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, zasadom

równego traktowania oraz zasadom demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, w wyniku czego Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej przedstawiono wnioski o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych pozostałych uczestników, a nie odwołującej się;

4. art. 19 ust. 1 akapit 2 w zw. z art. 2 Traktatu o Unii Europejskiej z dnia 7 lutego 1992 r. oraz art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej, przez ich błędną wykładnię wyrażającą się w przyjęciu, że nie zostaje naruszona zasada państwa prawnego oraz standard niezawisłości sędziów wymagany dla zapewnienia skutecznej ochrony sądowej w sprawach unijnych, gdy sędziowie Sądu Najwyższego, będącego sądem, którego orzeczenia nie podlegają zaskarżeniu według prawa wewnętrznego w rozumieniu art. 267 ust. 3 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej z 25 marca 1957 roku, powoływani są na wniosek KRS, której członków (sędziów) wybiera Sejm spośród kandydatów zgłoszonych przez co najmniej 25 sędziów lub co najmniej 2 tys. obywateli, przy czym ostateczna lista kandydatów, którą zbiorczo zatwierdza Sejm, jest ustalana wcześniej przez komisję sejmową, gdy tymczasem prawidłowa wykładnia powyższych przepisów, determinująca również interpretację oraz stosowanie prawa krajowego, powinna być taka, że opisany wyżej sposób kształtowania Rady zwiększa wpływ Parlamentu na jej działalność oraz wpływa niekorzystnie na jej niezależność, w związku z czym skład Sądu Najwyższego wybrany przez tak ukształtowaną Radę nie spełnia warunku dotyczącego niezawisłości sądu oraz sądu powołanego zgodnie z ustawą, jak wymaga tego art. 19 ust. 1 akapit 2. w zw. z art. 2 TUE oraz art. 47 KPP.

Biorąc pod uwagę powyższe zarzuty, odwołująca się wniosła o uchylenie zaskarżonej uchwały w zaskarżonej części i o umorzenie poprzedzającego jej wydanie postępowania, względnie – o przekazanie sprawy KRS do ponownego rozpoznania, a także o zasądzenie na rzecz odwołującej się kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm prawem przepisanych.

Odpowiedź na odwołanie K. K. złożył uczestnik postępowania – K. G.. W piśmie z 11 stycznia 2022 r. wniósł on o odrzucenie jej odwołania, względnie o jego oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołania A. G., E. S. oraz K. K. zasługują na uwzględnienie, choć nie wszystkie z podniesionych przez odwołujące się zarzutów uznać należy za zasadne.

Przed dokonaniem zasadniczej oceny postawionych przez odwołujące się zarzutów należy zaznaczyć, że Sąd Najwyższy nie jest kompetentny do merytorycznej oceny słuszności uchwały wydanej przez KRS w zakresie realizowanej przez ten organ oceny poszczególnych kandydatów w danym postępowaniu nominacyjnym. Zgodnie z orzecnictwem Sądu Najwyższego, jest on bowiem jedynie uprawniony do weryfikacji, czy wydana przez KRS uchwała nie jest sprzeczna z prawem – zwłaszcza w zakresie przestrzegania reguł procedury jej podejmowania, związanych ze stosowaniem jednolitych kryteriów i respektowania jednakowych zasad dostępu do służby publicznej (np. wyroki Sądu Najwyższego z: 25 lutego 2013 r., III KRS 95/13; 25 stycznia 2016 r., III KRS 88/15; 25 maja 2017 r., III KRS 11/17). Tym bardziej, Sąd Najwyższy nie może decydować o obsadzie określonego stanowiska sędziowskiego (wyrok Sądu Najwyższego z 15 października 2014 r., III KRS 49/14).

Podkreślić należy, że nie jest też rolą Sądu Najwyższego porównywanie kandydatów wskazanych przez KRS z hipotetycznie lepszymi, którzy modelowo spełniają kryteria wyboru, ale nie zgłosili się do postępowania w konkursie.

Odnosząc się do poszczególnych zarzutów, w pierwszej kolejności należy wskazać, że niezasadne jest uznanie, że KRS dopuściła się naruszenia prawa poprzez brak umorzenia postępowania i przedstawienie Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej J. C. na stanowisko sędziego Sądu Najwyższego, mimo że w stosunku do tego kandydata KRS podjęła uprzednio inną uchwałę, wnioskując o powołanie go na stanowisko sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Ł.. Okoliczność ta nie może zostać uznana za świadczącą o zbędności lub niedopuszczalności podjęcia uchwały w niniejszej sprawie. Ustawodawca nie wprowadził bowiem ograniczeń co do liczby konkursów nominacyjnych, w których może brać udział kandydat na stanowisko sędziowskie. Jeżeli spełnia on wymagane ustawą warunki, brak jest przeszkód do tego, aby brał udział w dwóch postępowaniach przed Radą, z których jedno dotyczy przedstawienia kandydata do

pełnienia urzędu sędziego w sądzie administracyjnym, a drugie – pełnienia urzędu sędziego Sądu Najwyższego. Ich zakończenie (niezależnie od rozstrzygnięcia) nie pozbawia kandydata możliwości brania udziału w kolejnych, chronologicznie późniejszych konkursach nominacyjnych. Ma on zarówno prawo odwołania się od uchwały podjętej przez KRS – co może prowadzić do ponownego rozpoznania sprawy przez Radę i przez to dalszego brania udziału w postępowaniu, jak również niezależnego ubiegania się o stanowisko sędziowskie w ramach innego postępowania. Sam termin posiedzenia KRS, na których podjęta zostaje odpowiednia uchwała nominacyjna, nie może determinować tego, czy osoba kandydująca ma prawo brania udziału w innych konkursach na stanowiska sędziowskie.

Co więcej, rozstrzygnięcia KRS w niniejszej sprawie w żadnej mierze nie można uznać za podejmowanie uchwały „w tej samej sprawie”. Uczestnik postępowania J. C. brał bowiem udział w różnych konkursach nominacyjnych – na stanowisko sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego oraz sędziego Sądu Najwyższego. Zakres przedmiotowy obu konkursów był zatem rozłączny.

Rada nie jest organem, który powołuje sędziów, co oznacza, że do momentu uzyskania nominacji, kandydat nie zajmuje jeszcze danego stanowiska sędziowskiego. Ostateczną decyzję w tym względzie podejmuje Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej, powołujący rekomendowanego kandydata do pełnienia urzędu sędziego. Pogląd ten znajduje również wsparcie w zapatrywaniach przedstawicieli doktryny. W literaturze przedmiotu przyjmuje się bowiem, że umorzenie postępowania jako zbędnego w części dotyczącej jednego z uczestników postępowania może mieć miejsce w sprawach indywidualnych dotyczących rozpatrywania i oceny kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziowskich, pod warunkiem, że kandydat ubiegający się jednocześnie o urząd na kilku wolnych, obwieszczonych stanowiskach sędziowskich w różnych sądach został już powołany przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej do pełnienia urzędu na jednym z tych stanowisk (R. Pęk, Komentarz do art. 41 u.KRS, w: M. Niezgódka-Medek, R. Pęk, *Krajowa Rada Sądownictwa. Komentarz*, LEX 2013). Nie dotyczy to natomiast samego etapu rekomendowania kandydata przez KRS.

Niezasadny okazał się zarzut podniesiony przez K. K. dotyczący nieważności postępowania nominacyjnego, zakończonego zaskarżoną uchwałą, z uwagi na brak kontrasygnaty Prezesa Rady Ministrów na obwieszczeniu Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej o wolnych stanowiskach sędziego w Sądzie Najwyższym (M.P. z 2021 r., poz. 392). Sąd Najwyższy niejednokrotnie już wskazywał, że obwieszczenie Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, wydane w trybie art. 31 § 1 u.SN, stanowi wyłącznie czynność urzędową (informacyjną, o charakterze technicznym), która dla swojej ważności nie wymaga kontrasygnaty. Samo podanie do publicznej wiadomości liczby wolnych stanowisk sędziowskich nie stanowi aktu urzędowego głowy państwa, o którym mowa w art. 144 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (np. uchwała Sądu Najwyższego w składzie siedmiu sędziów z 16 grudnia 2021 r., I NZP 5/21; wyroki Sądu Najwyższego z 11 grudnia 2021 r., I NKRS 68/21 i 12 kwietnia 2022 r., I NKRS 131/21; zob. J. Widło, *Obwieszczenie Prezydenta RP o wolnych stanowiskach sędziowskich w Sądzie Najwyższym – akt urzędowy czy czynność urzędowa?*, Studia Prawnicze KUL 2021, nr 2, s. 261-262).

Niezasadny jest zarzut, podniesiony w odwołaniu K. K. wyrażający się w stwierdzeniu, że KRS nie była należycie obsadzona, wobec nieskutecznego powołania części sędziowskiej Rady i w związku z tym nieuprawniona do uczestnictwa w postępowaniu w niniejszej sprawie, w tym opiniowania i rekomendowania kandydatów (w ramach zespołów), głosowania i w efekcie podjęcia zaskarżonej uchwały. Zdaniem tej odwołującej się, zmiany w ustawie z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa, dokonane ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2018, poz. 3), spowodowały, że wybór składu KRS nastąpił z naruszeniem konstytucyjnej zasady podziału i równowagi władz.

Ustosunkowując się do tego zarzutu na wstępie należy zaznaczyć, że Sąd Najwyższy nie jest kompetentny do oceny zgodności wskazanych przepisów prawnych z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej. W tym względzie właściwy pozostaje Trybunał Konstytucyjny, który badał już zgodność przepisu art. 9a u.KRS z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej i uznał, że przepis ten jest zgodny z art. 187 ust. 1 pkt 2 i ust. 4 w związku z art. 2, art. 10 ust. 1 i art. 173 oraz z art. 186 ust. 1

Konstytucji RP (wyrok TK z 25 marca 2019 r., K 12/18, OTK ZU 2019, poz. 17). Tym samym Trybunał Konstytucyjny potwierdził, że KRS, w której składzie zasiada 15 sędziów wybranych przez Sejm RP, jest organem ukształtowanym prawidłowo, zgodnie z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej. W konsekwencji zarzuty dotyczące wadliwości procedury nominacyjnej, oparte na argumentacji dowodzącej nieprawidłowego ukształtowania personalnego tego organu, nie mogą być uznane za zasadne. W dotychczasowym orzecznictwie Sądu Najwyższego podkreślano, że powyższe rozstrzygnięcie wyklucza dopuszczalność badania, czy Rada jest ukształtowana zgodnie z Konstytucją RP, co znajduje umocowanie w art. 190 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, zgodnie z którym orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego mają moc powszechnie obowiązującą i są ostateczne (tak: wyroki Sądu Najwyższego z: 27 marca 2019 r., I NO 3/19, 29 lipca 2019 r., I NO 89/19; 30 lipca 2019 r., I NO 20/19; 30 lipca 2019 r., I NO 31/19; 2 czerwca 2020 r., I NO 192/19,). W orzecznictwie Sądu Najwyższego zwracano również uwagę, że hipotetycznej wadliwości uchwały wynikającej z domniemanego braku niezależności KRS nie można utożsamiać z nieistnieniem uchwały ani jej nieważnością z mocy samego prawa, ani z nieważnością postępowania przed Radą (wyrok Sądu Najwyższego z 17 czerwca 2020 r., I NO 188/19). Sąd Najwyższy w niniejszym składzie podziela poglądy prawne wyrażone w powyższych wyrokach oraz przedstawioną w nich argumentację.

Z tych samych względów za niezasadny należy uznać zarzut obrazy art. 19 ust. 1 akapit 2 w zw. z art. 2 Traktatu o Unii Europejskiej z dnia 7 lutego 1992 r. oraz art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej.

Dokonując oceny powyższych zarzutów nie można nie zauważyć przejawów niekonsekwencji w powołanej przez K. K. argumentacji. Z jednej strony, ta odwołująca się zaskarżyła bowiem prawidłowość niniejszego postępowania nominacyjnego, stawiając zarzuty związane z fundamentalnymi kwestiami, dotyczącymi jego ważności, z drugiej strony natomiast, przystąpiła do konkursu, mając już wówczas świadomość istnienia okoliczności, które następnie powołała w swoim odwołaniu, dotyczących braku kontrasygnaty oraz składu i sposobu powoływania członków KRS.

Zasadny jest zarzut odwołującej się A. G., dotyczący naruszenia art. 33 ust. 1 w zw. z art. 35 ust. 1 i 2 u.KRS w zw. z art. 30 § 2 i § 1 pkt 8 u.SN, przez uznanie kandydaturę A. Ż. za spełniającą wymagania formalne w postaci posiadania stopnia doktora habilitowanego nauk prawnych. Zgodnie z przepisem art. 30 § 1 pkt 8 u.SN, do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego może być powołana osoba, która posiada co najmniej dziesięcioletni staż na stanowisku sędziego, prokuratora, Prezesa Prokuratury Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, jej wiceprezesa, radcy, albo przez co najmniej dziesięć lat wykonywała w Polsce zawód adwokata, radcy prawnego lub notariusza. Natomiast zgodnie z przepisem art. 30 § 2 u.SN, wymagania te nie dotyczą osoby, która posiada tytuł naukowy profesora albo stopień naukowy doktora habilitowanego nauk prawnych i pracowała w polskiej szkole wyższej, Polskiej Akademii Nauk, instytucie naukowo-badawczym lub innej placówce naukowej. W przypadku uczestniczki postępowania A. Ż. KRS wskazała, że posiada ona tytuł naukowy doktora nauk prawa administracyjnego i postępowania administracyjnego, uzyskany w Bułgarii, co jest równoważne z uzyskaniem stopnia naukowego doktora habilitowanego w Polsce. Rada nie przedstawiła jednak argumentacji przemawiającej za tym, iż stopień ten rzeczywiście odpowiada stopniowi doktora habilitowanego nauk prawnych, o którym stanowi art. 30 § 2 u.SN. Nie wynika to z informacji uzyskanej od Narodowej Agencji Wymiany Akademickiej, zawartej w aktach personalnych tej uczestniczki postępowania. Figuruje tam jedynie wzmianka dotycząca przedstawionego przez nią dyplomu Wolnego Uniwersytetu W. im. C., że „stopień naukowy nadany powyższym dokumentem jest równoważny z odpowiednim stopniem naukowym nadawanym w Polsce”. Dodatkowo wskazano jedynie, że jest to wyższy stopień naukowy nadawany w Bułgarii (niższym jest doktor). Informacja ta nie potwierdza w sposób wystarczający, że ów stopień należy traktować jako tożsamy ze stopniem doktora habilitowanego nauk prawnych w Polsce. Brak jest również jakiegokolwiek potwierdzenia, że zakres przedmiotowy tego tytułu naukowego (dziedzina i dyscyplina nauki), tj. nauki prawa administracyjnego i postępowania administracyjnego, odpowiada stopniowi doktora habilitowanego nauk prawnych. Już samo tylko jego określenie, wynikające z załączonej dokumentacji i odczytane wprost, wskazuje, że jest on ograniczony jedynie do „nauk prawa administracyjnego

i postępowania administracyjnego”, a zatem wyraźnie węższy niż wymagany do pełnienia urzędu sędziego Sądu Najwyższego. Warto na końcu podkreślić, że rozstrzygając o spełnieniu przez kandydatów kryteriów ustawowych, w tym wskazanego w art. 30 § 2 u.SN w zw. z art. 30 § 1 pkt 8 u.SN, Rada nie ma swobody uznania, ale jest związana odpowiednimi przepisami z zakresu prawa publicznego, w przypadku których niedopuszczalne jest stosowanie wykładni rozszerzającej.

Za zasadne uznać należy zarzuty, podniesione przez wszystkie odwołujące się, dotyczące braku wszechstronnego rozważenia materiału nominacyjnego, braku dokonania oceny wszystkich kandydatów na podstawie jednolitych i przejrzystych kryteriów, a także niewyjaśnienie istoty decyzji KRS i brak możliwości weryfikacji prawidłowości podjętego przez Radę rozstrzygnięcia.

Na początku należy zaznaczyć, że w niniejszym konkursie na stanowiska sędziów Sądu Najwyższego w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych brały udział osoby, których ścieżki kariery prawniczej niejednokrotnie różniły się od siebie – część z nich pełniła uprzednio urząd sędziego w sądach powszechnych, inni – wykonywali zawód adwokata albo radcy prawnego, natomiast pozostali – powoływali się na posiadany stopień lub tytuł naukowy. W sytuacji takiej oczywistym jest, że kryteria stosowane wobec każdej z wymienionych kategorii musiały się różnić. Niemożliwe byłoby bowiem znalezienie uniwersalnych kryteriów wyboru, dających się w równym stopniu zastosować wobec wszystkich kandydatów. Nie zmienia to jednak tego, że KRS była zobowiązana do wskazania dokładnie przesłanek, jakie brała pod uwagę w przypadku rekomendowanych kandydatów – przy uwzględnieniu różnych dróg dojścia do stanowiska sędziowskiego, i to w sposób, który pozwoliłby na obiektywne ustalenie, czy zastosowane kryteria były transparentne. Oczywistym jest, że Rada bierze pod uwagę całokształt okoliczności, jednakże dla wykazania, iż wybór kandydatów był w rzeczywistości wszechstronny i dokonany w oparciu o jednolite i przejrzyste kryteria, konieczne staje się wyczerpujące wyjaśnienie, z jakich obiektywnych względów rekomendowani kandydaci okazali się najlepsi. Należy zaznaczyć, że również w dotychczasowym orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmowano, że „[n]ie można uznać, że sprawa została rozważona wszechstronnie, jeżeli z uzasadnienia uchwały nie wynika

jednoznacznie dlaczego dokonano wyboru kandydata, który nie legitymuje się wymiernymi – lepszymi kwalifikacjami, czy poparciem kolegium i zgromadzenia danego sądu” (wyrok Sądu Najwyższego z 20 maja 2020 r., I NO 87/19).

Zaskarżona uchwała w znacznej części nie spełnia wspomnianych powyżej przesłanek. Po pierwsze, brak jest dostatecznej jednolitości i konsekwencji w przypadku powoływanych przez Radę kryteriów wyboru. Można uznać, że KRS uzasadniając rekomendację części kandydatów lub odmowę jej udzielenia w przypadku innych, czyni to w sposób dowolny. I tak, jednym z głównych kryteriów branych – deklaratywnie – przez Radę pod uwagę było doświadczenie zawodowe w zakresie stosowania prawa pracy i ubezpieczeń społecznych. W uzasadnieniu zaskarżonej uchwały KRS kładła nacisk na tę okoliczność w przypadku części rekomendowanych kandydatów (m.in. R. D.), krytycznie odnosząc się do braku takiego doświadczenia lub jego niewystarczającego poziomu w przypadku kandydatów, którzy nie uzyskali rekomendacji. Z jednej strony, w przypadku odwołującej się A. G. uznano więc, że specjalizuje się ona w innych gałęziach prawa, natomiast w przypadku innej odwołującej się E. S., która posiada doświadczenie orzecznicze w tym zakresie, KRS stwierdziła, że jest to doświadczenie niewystarczające z uwagi na pełnienie przez nią przez pewien czas funkcji publicznych. Z drugiej jednak strony, rekomendację otrzymał uczestnik postępowania J. C., któremu na podstawie załączonej dokumentacji również nie można przypisać tej konkretnej kwalifikacji. Specjalizuje się on bowiem przede wszystkim w zakresie prawa administracyjnego i samorządu terytorialnego, a nie wykazano, aby kandydat ten miał jakiekolwiek doświadczenie w prowadzeniu spraw pracowniczych lub ubezpieczeniowych. Podobnie, w przypadku K. G. nie odnotowano powiązania jego kwalifikacji z prawem pracy i ubezpieczeń społecznych. Kandydat ten posiada bowiem stopień doktora nauk prawnych, lecz specjalizuje się przede wszystkim w prawie cywilnym. Również jego dotychczasowe doświadczenie zawodowe nie prowadzi do wniosku, że jest ono wystarczające w zakresie, na jaki Rada położyła nacisk w tym postępowaniu, a jaki jest możliwy do odczytania z argumentacji zastosowanej wobec odwołujących się. Podobnie, odnośnie do P. K., Rada wskazała, co prawda, że kandydat ten jako adwokat prowadzi sprawy z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych, lecz

wniosek ten wydaje się opierać jedynie na oświadczeniach złożonych przez samego kandydata. Z załączonych akt osobowych tego uczestnika postępowania, jak również protokołu z posiedzenia zespołu opiniującego KRS, nie można wyprowadzić konkluzji o jego wysokich kwalifikacjach w tym zakresie. Nie sposób uznać zatem decyzji Rady w tym względzie za konsekwentną w świetle kryteriów przez nią zastosowanych. Samo przyjęcie tak określonych kryteriów kwalifikacji, jak uczyniła to KRS w niniejszym konkursie, można uznać za obiektywnie uzasadnione, jednakże ich zastosowanie wobec zgłoszonych do konkursu kandydatów jest w części dowolne i miało rzeczywisty wpływ na rekomendację tylko niektórych z nich.

Podobnie odnieść należy się do wagi, jaką KRS przypisała posiadaniu przez kandydatów stopnia naukowego lub tytułu naukowego w zakresie prawa. Z jednej strony, Rada położyła duży nacisk na tę okoliczność, podkreślając jej znaczenie w przypadku części rekomendowanych kandydatów (J. C., A. Ż., K. G.) oraz uzasadniając brakiem takich osiągnięć lub nieadekwatnym zakresem do zadań wynikających z orzekania w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego decyzję o nieprzedstawieniu kandydatur w przypadku E. S., A. G. i K. K.. Z drugiej strony, KRS zdaje się pomijać okoliczność, że część rekomendowanych kandydatów również w ogóle nie posiada stopnia lub tytułu naukowego (P. K., R. Ż.) lub nie wyprowadza analogicznych wniosków co do przydatności do orzekania w tej izbie Sadu Najwyższego, gdy kandydat posiada stopień lub tytuł naukowy z zakresu innej gałęzi prawa niż prawo pracy i ubezpieczeń społecznych (np. J. C., A. Ż.).

Ponadto, biorąc pod uwagę powyższe przejawy niekonsekwencji ze strony KRS, krytycznie odnieść należy się do ogólnego stopnia uzasadnienia kryteriów, które przesądziły ostatecznie o rekomendacji danego kandydata lub jej braku. Rada wyjaśniając swój wybór niejednokrotnie powoływała się na kryteria nieostre, które nie pozwalały *de facto* na ustalenia, jakie kwantyfikatory finalnie zdecydowały o ostatecznej treści zaskarżonej uchwały (np. wyróżniająca wiedza prawnicza, brak różnorodnego doświadczenia zawodowego, brak wyróżniającej wiedzy prawniczej, brak wyróżniającej działalności naukowej i dydaktycznej). Biorąc pod uwagę stopień ich ogólności, a także niejednokrotnie lakoniczność uzasadnienia w tym zakresie, nie sposób zweryfikować prawidłowość części podjętej uchwały.

Jak wskazano na wstępie, Sąd Najwyższy nie weryfikuje merytorycznej słuszności uchwały KRS, a jedynie bada czy nie jest ona sprzeczna w zakresie przestrzegania reguł jej podejmowania związanych ze stosowaniem jednolitych kryteriów. Przedstawiona powyżej argumentacja prowadzi do wniosku, że w części zaskarżonej uchwały nie dochowano tych reguł przedstawiając Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosek o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych: J. C., K. G., P. K. i A. Ż., a nie przedstawiając odwołujących się: A. G., K. K. oraz E. S..

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy na podstawie przepisu art. 398¹⁵ k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS, orzekł jak w sentencji.